

CLAUDIU AMAREI

Presbiter, Biserica Pentecostală nr. 1, Hunedoara

O apologetică creștină privind învierea Domnului Isus Hristos

Avem toată libertatea să analizăm aceste dovezi, deoarece înseși Scripturile vorbesc despre „multe dovezi” ale învierii (Fapte 1:3). În continuare vom arăta câteva obiecții privind învierea lui Isus Hristos, apoi dovezile învierii Domnului.

OBIECȚII

Teoria leșinului susține că Hristos a fost într-adevăr ținut pe cruce. El a suferit teribil din cauza șocului, pierderii de sânge și durerii și a leșinat; dar, de fapt nu a murit. Cunoștințele medicale nu erau foarte bune în acele timpuri și ucenicii au crezut că a murit, astfel fiind luat de pe cruce, în starea de leșin, și pus în mormânt. Aerul rece din mormânt contopit cu efectul tare al mirodeniilor L-au readus la viață.

Teoria furtului pe de-o parte pretinde că trupul Domnului a fost luat de autoritățile romane sau evreiești. Liderii religioși din acea vreme ar fi avut destule motive pentru a pune la cale așa ceva. Îl auziseră pe Isus vorbind despre înviere și le era teamă de vreun viclesug din partea ucenicilor. Așadar, zice această teorie, ca să prevină orice posibilitate de fraudă autoritățile au confiscat trupul lui Isus.

Pe de altă parte se relatează că L-au furat ucenicii și/sau alți hoți.

Teoria halucinației afirmă că ucenicii și femeile erau traumatizați psihic în urma celor întâmplate și suferind profund din pricina pierderii și despărțirii de Isus care le era foarte apropiat și în care și-au pus mari speranțe, fapt care a provocat iluzii în mintea lor, respectiv halucinații.

Mormântul greșit. Din cauza existenței mai multor morminte în Ierusalim, din cauza întristării și a consternării lor, a experiențelor care i-a șocat, a dorinței lor de a nădăjdui cu disperare, ucenicii au venit la un mormânt greșit și au refuzat să creadă că au greșit. Astfel, cei doi bărbați care le-au spus „*El nu este aici*” sunt doi oameni care, observând și mirarea femeilor, au încercat să le spună unde era cu adevărat trupul Lui.

Învierea spirituală. Martorii lui Iehova afirmă că Domnul Isus a fost dat la moarte în carne, însă a fost înviat în duh; El a fost dat la moarte ca om, însă a înviat dintre cei morți ca ființă spirituală, ca și creatură spirituală invizibilă. Prin urmare, trupurile în care Isus și-a făcut apariția după revenirea Sa la viață nu au fost trupul în care a fost pironit pe lemn. Ele au fost materializate

pur și simplu pentru acea ocazie, semănând în una sau două împrejurări cu trupul în care a murit. Acest întâi născut dintre cei morți a fost înviat din mormânt nu ca și creatură omenească, ci ca duh. Astfel, afirmă ei, omul Isus este mort, mort pentru totdeauna.

DOVEDIREA ÎNVIERII

Mormântul gol a fost un argument în favoarea învierii atât de puternic, încât, de-a lungul istoriei, necreștinii au inventat o mulțime de teorii care ar putea dezlega misterul acestuia.

Explicația *teoriei leșinului* cu greu poate fi susținută. Ne vine greu să credem că un soldat roman, căruia i se încredinșase o execuție, se putea înșela atât de ușor sau că sulița înfiptă în coasta lui Isus nu L-ar fi ucis în cele din urmă, chiar dacă întâi El a leșinat. Medicina adevărește că în cazul unui deces, apa și sângele din trupul omului se separă între ele, fapt menționat de Scriptură în cazul Domnului (Ioan 19:33,34). Apoi, putem noi să credem că după acel proces riguros și dureros, după batjocuri, biciuire și răstignire, putea să supraviețuiască 36 de ore într-un mormânt de piatră, fără căldură, mâncare sau îngrijire medicală? De asemenea, este greu de crezut că Isus, care era foarte slab și pe moarte, ar fi avut puterea să dea la o parte piatra de la gura mormântului și apoi să învingă gărzile. Mai mult, ne este greu să credem că, în starea în care se afla, Hristos ar fi reușit să îi convingă pe ucenici că a biruit asupra morții. Pe lângă acestea, un om în stare de leșin nu este readus la viață pur și simplu prin aruncarea lui într-un mormânt, ci prin scoaterea la aer curat. Efectul puternic al mirodeniilor ar fi putut să omoare o persoană bolnavă, al cărei creier a fost deja prins de cel mai ușor leșin.

În privința *teoriei furtului* nu există nici urmă de dovadă care să susțină acest fapt. Cum ar fi ocolit hoții straja romană? De ce ar fi lăsat giulgiul la locul lui? Oare este posibil ca o întreagă strajă de oameni aleși, să adoarmă cu toții când aveau poruncă să vegheze, știind că pedeapsa obișnuită pentru adormirea în timpul străjii era moartea? Dacă ei nu dormeau, cum a fost urnită piatra mormântului și trupul scos de acolo? Această mărturisire era sinucidere curată.

Și încă ceva: care au fost primii contestatari ai acestui eveniment? Iudeii? Păcătoșii

Mai întâi, ce este un apologet creștin? Apologetul este persoana ce se angajează în mod regulat în studiul și practica apologeticii. La rândul ei, apologetica este studiul și practica apărării unui sistem de creduri, în cazul nostru, al credinței creștine biblice. Cuvintele acestea derivă din grecescul „apologia” (apărare) și „apologeō” (a apăra). Cuvântul grecesc se găsește în 1 Petru 3:15, text folosit în mod obișnuit pentru a inspira apologetica.

Scopul apologeticii este de a oferi rațiuni sau argumente în sprijinul crezurilor creștine. Aceste argumente pot fi defensive, când se răspunde obiecțiilor aduse credinței creștine (de exemplu: „de ce îngăduie Dumnezeu răul?”); sau ofensive, când se aduce o pledoarie în favoarea crezurilor creștine (de exemplu, profețiile împlinite, sau dovezile învierii lui Isus).

Oricine ia în serios studiul și practica apologeticii poate fi numit un apologet. Desigur, există unii care sunt deosebit de înzestrați și dăruți pentru această lucrare, și într-un sens restrâns la astfel de oameni ne gândim când vorbim de apologeti. Dar, într-un sens mai larg am vrea ca toți creștinii să fie niște adevărați apologeti!

Unii creștini susțin că nu avem nevoie de dovezi istorice în favoarea învierii lui Isus sau de dovezi în favoarea vreunui aspect al credinței creștine. Astfel, spun ei, aceste lucruri sunt autentificate numai prin logica credinței. Într-un anumit sens, au dreptate. Știm foarte bine că credința noastră nu se bazează pe capacitatea de a demonstra că ce scrie Biblia e adevărat, ci mai degrabă pe lucrarea Duhului Sfânt din inimile noastre, care realizează în noi credința. Cu toate acestea, mulți oameni ajung să creadă datorită diferitelor dovezi ale învierii, iar esența și forma credinței creștine se bazează pe astfel de dovezi. În afara acestora, trăirea noastră cu Hristos ar fi doar o experiență mistică, fără prea mari pretenții de adevăr.

vremii? Romanii? Nu! Au fost ucenicii! Cum pot pretinde unii că aceștia au pus la cale o conspirație, când ei au fost primii care au contestat-o!?

Dacă trupul ar fi fost ascuns de către autorități, cu siguranță că ar fi arătat trupul mort al lui Isus atunci când ucenicii au început să predice despre înviere.

Nici ipoteza *teoriei mormântului greșit* sau confundat nu rămâne în picioare. Este posibil ca, din cauza întunericii, femeile să fi greșit drumul, însă Scriptura nu declară un întuneric bezna și, în plus, înainte mai fuseseră acolo, deci cunoșteau locul. Mai mult, nu putem crede că Ioan și Petru, precum și ceilalți ucenici, ar fi făcut aceeași greșeală; sau chiar și îngerul. Dacă ar fi fost așa, Sinedriul putea să scoată trupul, mergând la adevăratul mormânt.

Nici o scriere istorică nu relatează faptul că învierea a fost o păcăleală. Dacă era neadevărat, autoritățile și împotrivorii creștinilor ar fi anulat imediat asemenea zvonuri. Infiltrată în toate documentele vechi, chiar și în cele evreiești, presupunerea că mormântul lui Isus a fost gol încă persistă. Evreii nu au negat acest lucru: ei au încercat doar să-l explice (Mat. 28:11-15).

Arătările de după înviere

Numărul și diversitatea oamenilor care L-au văzut pe Domnul după înviere într-o diversitate de împrejurări dovedesc dincolo de orice îndoială faptul că El a înviat într-adevăr dintre cei morți.

Ipoteza *teoriei halucinației* cade, deoarece aceste cazuri se recunosc prin două caracteristici: mai întâi vin ca un fel de criză, după o perioadă exagerată de gândire și de dorințe; în al doilea rând împrejurările, adică momentul, locul și dispoziția trebuie să fie favorabile. Trebuie dar reunite o dorință lăuntrică foarte tare cu un cadru extern care predis-pune. Dacă ne uităm însă la faptele relatate în Evanghelie, ambele elemente lipsesc: nu găsim decât niște femei „speriate” și luând-o la fugă când au găsit mormântul gol (Mc. 16:8). Iar când Maria Magdalena a spus apostolilor că Isus era în viață, „*li s-au părut cuvintele acelea ca niște basme, și nu le credeau*” (Lc. 24:11). Chiar când a venit Însuși Isus la ei și stătea în picioare în fața lor, „*plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh*” (v.37), așa încât „Isus i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor” (Mc. 16:14). Toma a refuzat total să creadă, până când nu a văzut și a pipăit rănilor făcute de cuie. Mai târziu, când Isus le dăduse celor 11 un loc de întâlnire în Galilea, „*I s-au închinat, dar unii s-au îndoit*” (Mat. 28:16,17). Aici nu e vorba nici de dorințe arzătoare, nici de încredere naivă, nici de acceptarea oarbă a unui zvon oarecare. Dimpotrivă, ucenicii erau foarte neîncredători, „*zăbavnici cu inima când este vorba să creadă*” (Lc. 24:25). Nu era deci ușor să fie înșelați. Niște vedenii ciudate nu

i-ar fi satisfăcut. Credința lor se rezema numai pe fapte reale, pe care le puteau dovedi.

Și nu numai că nu găsim aceste dorințe arzătoare, dar lipsesc și împrejurările prielnice. Halucinațiile se experimentează de obicei în locuri pline de amintiri nostalgice sau cu o atmosferă nostalgică. Asemenea circumstanțe exterioare care ar fi favorizat astfel de întâmplări nu există. Dimpotrivă, locurile aparițiilor au fost variate, ordinea părând a fi următoarea: (a) Mariei Magdalena și altor femei (Mat.28:8-10; Mc.16:9,10; Io.20:11-18); (b) lui Petru, probabil după-amiază (Lc.24:34; 1Cor.15:5); (c) ucenicilor pe drumul către Emaus, înspre seară (Mc.16:12; Lc.24:13-32); (d) ucenicilor, cu excepția lui Toma, în camera de sus (Lc. 24:36-43; Io. 20:19-25); (e) ucenicilor, inclusiv lui Toma, în seara duminicii următoare (Mc.16:14; Io.20:26-29); (f) celor șapte ucenici lângă marea Galileii (Io.21:1-24); (g) apostolilor și la peste 500 de frați, și lui Iacov, fratele Domnului (1Cor.15:6,7); (h) celor care au fost martori oculari ai înălțării (Mat.28:18-20; Mc.16:19; Lc.24:44-53; Fap.1:3-12).

Luca 24:29-40, 42, îl pot arăta pe Hristos demonstrând că El nu era duh, fiind combătută astfel și *teoria învierii spirituale* susținută de Martorii lui Iehova.

Ziua Cincizecimii

Care a fost cauza evenimentelor din ziua Cincizecimii? Această zi venea și trecea în fiecare an, dar anul în care a înviat Hristos a fost martorul coborârii Duhului Sfânt așa cum promisese El (Fap.1:5). În predica sa, Petru a atribuit venirea Duhului Sfânt faptului că Hristos cel înviat a trimis Duhul (Fap.2:33). Venirea Duhului (efectul) trebuia să aibă o cauză suficientă (Hristos cel înviat).

Noua zi de închinare

O dovadă, deși mai neglijată, a învierii lui Isus Hristos este schimbarea zilei de închinare. Toți creștinii de la început erau evrei, obișnuți să se închine în ziua de sabbat (care avea loc sâmbata). Totuși, dintr-o dată și fără a reveni, ei au început să se închine în prima zi a săptămânii (duminica), deși aceasta era o zi obișnuită de lucru (Fap.20:7). De ce? Nu există nici o profeție care ar fi putut fi împlinită în acest fel, nici o hotărâre a vreunui sinod bisericesc timpuriu. Din cauză că au vrut să comemoreze învierea Domnului lor care a avut loc duminica, ei au schimbat ziua de închinare.

Ucenicii transformați

Aceasta este poate cea mai mare dovadă a învierii, deoarece transformarea ucenicilor este proba cea mai convingătoare.

De exemplu, să ne gândim la Petru, atașat discret în urma celor care îl arestaseră pe Domnul. În acea noapte se leapădă de Isus de trei ori. Apoi, cuprins de frică,

rămâne în Ierusalim cu ceilalți ucenici, în spatele ușilor ferecate. În ciuda acestui fapt, totul se schimbă după înviere. Acum, Petru predică cu îndrăzneală. Îi vedem afirmațiile pline de curaj din prima sa predică din ziua de Rusalii (Fap.2:22-24). Nu după mult timp îl vedem înaintea Sinedriului (adunarea care îl condamnase pe Isus), spunând: „*judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit*” (Fap.4:19,20).

Un alt exemplu este Iacov, fratele Domnului. La un moment dat nici unul din frații lui Isus nu credeau în El (Io.7:5), dar mai târziu Iacov crede cu adevărat (Fapte 1:14). Oare ce a produs această schimbare, dacă nu faptul că Isus i s-a arătat, așa cum găsim scris în 1 Corinteni 15:7?

Dintre acești 12 bărbați, 11 au murit moarte de martir pentru credința lor în două lucruri fundamentale: învierea lui Isus și faptul că El a fost Fiul lui Dumnezeu. Ei au fost torturați și chinuți, având să înfrunte până la urmă moartea prin cele mai crunte metode cunoscute la acea vreme: Petru, Andrei, Iacov, fiul lui Alfeu, Filip, Simon, Bartolomeu – crucificați; Matei, Iacov, fiul lui Zebedeu – uciși cu sabia; Iacov, fratele lui Isus – ucis cu pietre; Tadeu – ucis cu săgeți; Toma – ucis cu lancea și Ioan – exilat și moarte naturală.

Cine și-ar da viața pentru o minciună? Replica pe care mulți oameni o dau cu atâta ușurință este: *ei bine, nenumărați oameni din istorie au murit pentru o minciună; așa că acest fapt nu dovedește nimic*. Într-adevăr, mulți oameni au murit pentru o minciună, crezând însă cu tărie că era un adevăr. Dacă învierea n-ar fi avut loc (adică încrederea lor ar fi fost falsă), ucenicii ar fi știut acest lucru. Nu putem găsi nici un argument pentru a demonstra că ei ar fi putut să se înșele. De aceea, acești 11 bărbați nu numai că ar fi murit pentru o minciună – și aici este cheia problemei – dar ei ar fi trebuit să fi știut că aceasta era o minciună. Oamenii mor pentru ceea ce cred că este adevărat, chiar dacă este fals, dar nu pentru ceea ce știu că este fals.

Despre Lenin s-au făcut următoarele afirmații care au fost gravate pe sicriul de cristal în care era depus în Piața Roșie din Moscova: *El a fost cel mai mare lider al popoarelor și neamurilor, din toate timpurile. A fost conducătorul unei noi omeniri. A unei noi lumi. El a fost Salvatorul lumii!* Observați cum toate acestea se găsesc la **timpul trecut pentru Lenin**. În puternic contrast, vin cuvintele lui Hristos: „Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor”. Eu țin cheia morții și ale Locuinței morților (Apoc.1:18). Pentru Isus Hristos aceste lucruri sunt spuse la timpul prezent și vor răsună neîntrerupt în veșnicii.